

God dag hopp

»Ibland när jag vaknar och tänker på Cayetanos sjukdom (Cayetano är min make) blir jag så ledsen och då tänker jag på sången som Edith Piaf sjöng – Bonjour tristesse. Men jag rättar mig genast och ber Gud om hjälp så att jag kan säga ”God dag hopp”«. Det är Pilar Fernández-Loza, en hemmafru från Asturias i Spanien, som säger detta.

2006-11-13

“Vi har nyss firat guldbryllup. Därför är mitt hem vackrare än någonsin, där finns blombuketter och mina barns presenter. Min son bor i Bilbao och har två söner på sjutton och fjorton år. Min dotter bor i USA och har två barn som är tretton och åtta år gamla. Under firandet då vi åt gott och hade det trevligt frågade mig mitt barnbarn Maria om min vigsel. Jag började berätta för henne att hennes morfar och jag gifte oss den 12 oktober 1956 i La Santina-kapellet i Covadonga, och att det var en mycket rörande ceremoni. Och också mycket rolig för då jag gick ut ur Hotel Pelayo och begav mig till den så kallade ”grottan” sade man till mig att vänta en stund, för de höll på att klä jungfru Maria i den vita manteln och lägga vita gladioler på altaret, så som vi hade bett om. Under denna stund kom en biskop mycket högtidligt fram till mig, han var klädd i kalott och bar en purpurfärgad mantel – han kom nog

från någon ceremoni – och han
frågade mig.

Men min dotter, vart är du på väg i
den klädseln?

Och jag svarade med all respekt:

Men käre biskop, syns det inte att jag
skall gifta mig?

Sedan berättade jag för barnbarnen
de vanliga minnena som man har
när man har glädjen att få fira
guldbrylllop.

Vårt guldbrylllop var emellertid, hur
skall jag säga ... lite speciellt. Tidigare
trodde vi att när vi skulle bli gamla
skulle vi lida av de vanliga
krämporna, högt blodtryck och
liknande. Nu när jag stiger upp och
tänker på min makes sjukdom grips
jag av en känsla som får mig att
tänka på Edith Piafs sång "Bonjour
tristesse". Men jag ändrar mig genast

och ber Gud om hjälp för att finna mig i hans vilja.

Cayetano har varit sjuk i tio år nu. Det första symptomet kom julen 1996 när vi var i Bilbao för att hälsa på vår son. På vägen hem var det han som körde och han tog miste två gånger. Jag blev förvånad för han kände vägen lika bra som sin hand. Från och med den dagen började han bli förvirrad. Han kunde gå ut för att köpa tidningen och lämnade den på bordet, utan att öppna den.

– Pilarina (sade han så som man säger i Asturien, fastän han är från Almería), det är något fel med mig ...

En dag, det var på våren 1998, började han göra skattedeklarationen, som alla år. Han var bankanställd men kunde trots det inte göra den ... Tills han sade: Vi går till doktorn.

Det var Alzheimer.

Från den stunden har han så sakta förlorat minnet och det är mycket svårt, för han finns här ... men på samma gång finns han inte här. En dag under ett möte berättade läkarna hur en sådan patient blir förändrad till uttryck och gester, hur han förlorar sin blick. ”Kanske det, sade jag. Men min makes ögon är fortfarande blå.”

Jag försöker visa honom all min kärlek och jag måste inte tvinga mig till det, för Gud har låtit oss vara ett lyckligt par. Vi har älskat varandra mycket och vi älskar varandra fortfarande även om han nu inte kan uttrycka det. Ibland lägger jag min kind till hans läppar och även om det dröjer en stund innan han reagerar så ger han mig alltid till slut en kyss.

Nåden som kallelsen innebär

Vi har varit mycket lyckliga i vårt äktenskap även om vi inte har saknat bekymmer. En son dog för oss när

han var 19 år gammal. Men vi har alltid funnit styrka och tröst i tron. Dessutom har vi fått den nåd som kallelsen innebär. Vi är supernumerarier inom Opus Dei alltsedan år 1960.

Cayetano beslöt sig lite före mig. Nu blir jag mycket glad när jag tänker på att jag aldrig gjorde några svårigheter för honom när han ville ge sig iväg på reträtt några dagar och jag fick stanna hemma ensam med barnen. Jag tillhörde inte Opus Dei, men jag tänkte ”det där är bra för honom och om det är bra för honom så är det bra även för mig”.

När jag sedan också gick in i Opus Dei, så var det samma sak med honom, han lade aldrig hinder i vägen, tvärtom, han har alltid hjälpt mig i min kallelse och tack vare den har vi fått så många goda råd när det gäller uppfostran av våra barn och

för vår mänskliga och andliga relation.

Kallelsen är förstås det allra underbaraste som hänt oss och om Cayetano vore frisk skulle han också säga det. Jag har alltid vetat det men nu känner jag det med mina händer. Vi får ta emot kärlek i stora mått. Det kommer folk till oss och ger mig nytt mod. En präst kommer ofta till oss och även om vi inte vet hur mycket han uppfattar av det så gör prästens närvaro min make gott. Häromdagen kom man till mig med denna bukett av krysantemum till mitt guldbrällöpp och jag började gråta. ”Men Pilar, varför gråter du”, sade en person till mig. Jag förklarade att det var glädjetårar över dessa vänliga gester som Verket utför, dessa tecken på tillgivenhet som är som om man slöt in mig i en kaschmirsjal...

Man tar hand om mig som en mor. Jag förlorade min när jag var tre år

gammal och växte upp hos två
mostrar som har varit som två
mödrar för mig. Båda dog när de var
mer än hundra år gamla och ända till
sina sista ögonblick fortsatte de att
ringa till mig och trösta mig och
hjälpa mig. Jag var mycket ledsen
över att inte kunna besöka dem i
Madrid, på grund av situationen jag
befann mig i, men de sade bara: ”Bry
dig inte om det, nu är din främsta
plikt att ta hand om din make och din
andra plikt att ta hand om dig själv.”

När jag därför deltar i
utbildningsmedlen tackar jag alltid,
även om man ställs inför mycket
krävande målsättningar i det kristna
livet. När man frågar mig varför jag
gör det så säger jag, jag är ju från
Asturien och tycker om att tala i
klartext – ”eftersom ni hjälper mig”!

Det finns naturligtvis aspekter inom
Opus Deis spiritualitet som har varit
svåra för mig och en del saker som

jag först inte förstått. Jag tackar Gud även för detta. De har hjälpt mig att bli ödmjuk och böja mig inför Guds vilja. Gud har förberett mig för dem så att de inte skulle vara så svåra.

De har hjälpt mig att se Guds kärlek i allt detta, att försöka tycka om denna sjukdom, att le och vara nöjd, även om jag ibland brister ut i gråt, men utan bitterhet, på ett lugnt och fridfullt sätt. Det är mitt sätt att vara trofast mot Gud och trofast mot Cayetano under sådana ögonblick.

I min förening

Jag är med i en förening för släktingar till Alzheimer-patienter, AFAL, och deltar i en grupp som består av personer som tar hand om dessa patienter. Vi försöker hjälpa varandra ömsesidigt för vår situation är mycket svår. AFAL fungerar mycket väl. Vi får utbildning, tröst, kärlek och man sätter upp mål och en psykolog kommer och visar oss

hur vi skall handla och även ta hand om oss själva, för om vi mår bra då kan vi till den sjuke överföra vårt välbefinnande.

Denna sjukdom tenderar att isolera den sjuke från andra och vännerna kommer mera sällan på besök. Kanske detta är ett slags skydd eftersom det är så ledsamt att betrakta en person som sakta blir allt sämre...

Minnen

Jag talar mycket med Cayetano även om han inte kan svara och jag inte är säker på om han förstår allt jag säger. Och när han kommer tillbaka från dagcentret i sällskap av en annan person, går jag ner och väntar på honom vid porten mot gatan, som då vi var fästfolk.

När jag nu tänker på de åren är jag mycket lycklig över att ha haft en kristen förlovningstid. Jag tackar

Gud för den tiden. Det tycks som om en stor del av ungdomen av idag inte känner till vad verklig kärlek är. Häromdagen när mitt barnbarn Maria frågade mig om mitt bröllop berättade jag för henne något mycket personligt, kanske intimt, men som visar hur Cayetano är. Jag berättar det här, kanske det kan vara till nytta för någon. Den första natten efter bröllopet ville vi tillbringa i Covadonga, i ett hotell från slutet av 1800-talet som hade ett rum med ett fönster från vilket man kunde se la Santina-kapellet. Och när jag lade mig fann jag under kudden ett brev. Det var en gest som var typisk för honom.

Vi hade varit fästfolk i fyra år och nästan hela förlovningstiden korresponderade vi per brev, han var från Almería och jag från Gijón, och på den tiden var varken kommunikationerna eller ekonomin sådana som de är idag. Vi hade setts

ganska lite men under de fyra åren hade vi varje dag skrivit till varandra, v a r j e d a g! I detta brev, som var det första jag fick som gift, talade han om hur mycket han älskade mig och hur lycklig han var över att ha tagit emot sakramentet som vigda och hur han ville vara mig trogen under hela livet.

För några år sedan skulle jag inte ha berättat detta. Men nu säger jag det för det finns ungdomar som drar ner allt till ren och skär biologi och ett sådant förhållande varar inte, kan inte vara. Vi däremot har tack vare Gud och vår kristna utbildning helt klart för oss att äktenskapet är ett sakrament och en väg till helighet, att vi gifte oss för alltid och med alla följder detta kan ha med sig.

Jag kan påminna mig att för några år sedan när vi bodde i Bilbao, var Cayetano tvungen att resa mycket på grund av sitt arbete och han

berättade för mig att efter att ha gjort en revision i någon stad hade han gått med hela gruppen revisorer till en bar för att ta en öl. Det var en grupp med både gifta och ogifta män. I baren mötte de några flickor och började tala med dem. Det var normala flickor, helt normala. Följande dag kom de tillbaka och när han såg att det var samma flickor, tog han avsked. Varför ger du dig iväg? Frågade de. Eftersom jag har en hustru som väntar på mig i Bilbao, sade han. Jag säger att inget ju hade hänt, men han sade att i dylika ögonblick när man är ensam är det bästa att vara särskilt försiktig och att veta att avlägsna sig i tid.

Jag minns med vilken omsorg han förberedde sitt revisionsarbete för att göra det så bra som möjligt, för att ge det åt Gud. Och alltid innan han lämnade över det frågade han mig till råds om olika uttryck. "Men jag vet ingenting om bankväsendet!"

Sade jag. ”Ja, men ni kvinnor är mera känsliga än vi män”, förklarade han, ”och ni vet hur man skall säga samma sak på ett mera hövligt sätt. Jag vill säga sanningen, men utan att såra någon. Läs den här meningen, är du snäll, kanske jag kan säga den på ett bättre sätt.”

Är detta bara dumheter? Nej, jag tror det inte, det är kristet förnuft. Och var fick han allt det där ifrån? Det är klart, han fick det ur bönen, ur Opus Deis anda som han levde i ... och som han ännu lever i, ty denna sjukdom är också den något som tillhör Opus Dei, Guds verk.

Det som jag nu skall berätta kan verka vara en dumhet. Jag har en skål i köket där jag förvarar salt och en dag skrev jag på skålen: ”jordens salt”, som är en idé som jag tycker mycket om. Gud använder sig ju även av dessa dumheter!

Häromdagen kom mitt barnbarn

Maria in i köket och frågade mig:
”Farmor, vad betyder det där?” Och
innan jag svarade henne började
hennes pappa att förklara för henne
att det var ord ur Evangeliet. Det var
en liten sak men jag upptäckte att
Gud använder sig av olika medel, hur
små de än kan tyckas, för att sätta
andra i rörelse. Som dessa små
tecken på kärlek som är så viktiga.
”Tar de hand om honom”, frågade en
dag min son och menade några
personer som tillhör Opus Dei. ”Nej,
sade jag, det är jag som *tar hand* om
din far, för det är min uppgift. Det de
gör är att de *älskar* honom.”
